

[Aksel Larsen.]

har ikke modtaget disse tal og beregninger. Jeg går ud fra, at det er, fordi statsministeren ikke er i stand til at præstere dem.

Dommedagsprofetier sagde jeg. Ja men det er nu ikke mig, der har skabt det ord, det er markedsministeren, som har brugt ordet i en artikel i Aktuelt. Men hvis der var nogen, der under denne debat kom med dommedagsprofetier, så var det vel markedsministeren i den tale, han holdt i går, hvor han fortalte, hvor galt det ville gå, hvis vi ikke kom ind i dette velsignede fællesmarked. Det må stå dårligt til, når man skal bruge sådanne argumenter, det må stå dårligt til, når man overhovedet skal bruge denne materielle agitation for at få sagen hjem og ikke tænker på, at der også kan være noget andet.

Ja, og så forlanger man, at fællesmarkedsmo-standerne skal komme ud af busken og påvise et alternativ til fællesmarkedet. Jeg vil gerne spørge, hvorfor vi skal det. Det er ikke os, der har foreslået, at Danmark skal ændre sin status og sin internationale orientering. Det er fællesmarkedstilhængerne. Så er det dem, der har bevisbyrden. Det er dem, der har bevisbyrden for, at det er til materiel og økonomisk fordel for danskerne og Danmark at komme ind i det, Hitler kaldte Neuropa, og som engang i historisk tid hed Das heilige römische Reich deutscher Nation, det hellige romerske rige af tysk nation. Men det bevis har de ikke kunnet føre. Hvortil naturligvis kommer, at selv om det var rigtigt, hvad de påstår om de kolossale materielle fordele ved at komme ind, om den materielle katastrofe ved at holde sig udenfor, selv om det var rigtigt — hvad det ikke er — så har man jo lov til at tænke på, at vor demokratiske og nationale førstefødselsret ikke skal sælges for en ret meget tvivlsomme og sandsynligvis ildesmagende fællesmarkedslinser.

Jeg tillod mig før at citere et afsnit af, hvad professor Jørgen S. Dich skrev i Politiken den 14. ds. Jeg vil gerne have lov til at citere et andet lidt kortere afsnit, hvori han skriver:

„Det må være gået op for flere og flere, at hele diskussionen om Romtraktaten har skiftet karakter. For 10 år siden talte man romantisk om et Storeuropa og om den strålende fremtid og dynamiske

vækst i det forenede Europa, der blev stillet op mod Danmarks forventede kommende økonomiske elendighed, hvis vi stod udenfor. Der var fanfare over tilhængerne. Det er nu alt sammen forsvundet. Aldrig har den økonomiske udvikling og velstandsstigningen her i landet været så stærk som i de sidste 10 år. Industrieksporten er steget med over 300 pct. i realværdi. Landbrugets samlede produktivitet er steget til det dobbelte. Mens 16 pct. af arbejdsstyrken i 1960 var beskæftiget ved landbruget, er det nu kun 9 pct. En lignende udvikling er aldrig set i noget land i verden.“

Hvorfor kommer man så og forlanger, vi skal påvise et alternativ? Dette er jo sandheden om udviklingen i Danmark.

Til slut blot dette, at når man leder efter et alternativ, hvorfor så ikke vende sig til Norden? Hvorfor så ikke tage hensyn til, at de nærmeste samarbejdspartnere for os er de nordiske lande, og at her er mulighederne? Jeg ved godt, at der er dem, der har haft travlt med at overhøre, hvad Finlands statsminister sagde i en tv-diskussion, og haft travlt med at minde om, hvad en af-danket finsk udenrigsminister engang har sagt, nemlig at Nordek er skrinlagt. Det har de travlt med at erindre om, men derimod har de travlt med at glemme, at den svenske statsminister svarede og måtte gentage svaret senere: et skrin har den egenskab, at det kan lukkes op.

Finlands statsminister sagde ved tv-diskussionen i Stockholm, at Finland er klar til at begynde forhandlingerne om en nordisk union den dag, Norge og Danmark har sagt nej til fællesmarkedet. Jeg står her med et Ritzautelegram fra Helsingfors, hvor han har gentaget dette endnu mere tydeligt på et offentligt møde i Helsingfors. De, der kender til finsk statsret, ved, at dér er det præsidenten, der lægger den udenrigspolitiske linje, at statsministeren ikke kan udtale sig sådan, uden at han er sikker på at have dækning hos præsidenten.

Dermed er det ganske tydeligt, at når Danmark og Norge siger nej til fællesmarkedet, er vejen åben for forhandlinger om etablering af den nordiske økonomiske union, og dermed er valget for Danmark gjort klart: det er valget mellem at sige et ja til et tvivlsomt Europa under førerskab af visse